

Notícies de Marc Timón

Text > JOSEP PUJOL I COLL

Il·lustració > IVÁN GARCÍA

Hi ha un fil dels heterodoxos de la sardana que podem resseguir fins al mateix Pep Ventura. Des de les sardanes mores de Vicenç Bou o el *Foc de Castelló* que Pere Rigau, *Barretó*, feia acabar amb trets de pistola, fins a la *sardanova* de Santi Arisa o la *transardana* de Marcel Casellas, tot un seguit de compositors han volgut temptar els límits d'una dansa que altres han volgut estàtica, hiperdefinida i embolicada per a regal. Fins fa quatre dies, amb sardanes com *Bagdad game over* (2003), *Descatalunya* (2007) o *That's the Way* (2009), el jove Marc Timón va poder arribar a temps de ser *l'enfant terrible* que podia desencaijar els rostres d'alguns sardanistes refistolats, els mateixos que reconeixien en ell la renovació de la música per a cobla. Quina sort, trobar encara reaccionaris disposats a reaccionar. Després ha anat plovent, encara que poc, i ja ningú se sorprèn d'escoltar el *Despacito* sardanejat o les bastardies esbojarrades de la paracobla Biflats.

A punt de complir-ne quaranta, i una mica fart de ser tant *enfant* com *terrible* com renovador de la música per a cobla, Marc Timón va decidir reinventar-se mitjançant un ideal molt empordanès, ben explicat per Josep Pla quan l'aplica a Dalí: «està format de miopia i presbícia, de proximitats i llunyanies, d'obsessió per la cosa microgràfica i per l'espai dilatat». Per a un empordanès il·lustrat, diu Pla, «el tipus d'home superior sembla consistir en un localista obert al cosmopolitisme i en un cosmopolita centrat en un lloc absolutament limitat i dominable». I seguint aquest ideal, com Dalí, com Xavier Cugat, Marc Timón se'n va anar a fer les Amèriques.

Un cop instal·lat a Los Angeles, què havia de fer sinó trucar a les portes del cinema? El de Castelló d'Empúries ja havia tingut aquí alguns premis Jerry Goldsmith per les seves bandes sonores, i havia xalat fort bo i participant en espectacles èpics com *Coliseum* o *Maestro*, en què els cors i els sons simfònics i electrònics anaven que volaven, de manera que va decidir escalar el gran rocòdrom industrial de Hollywood. De moment hi està fent tots els papers de l'auca. Compon, arranja, dirigeix, toca, saluda, saluda... La seva energia, tanmateix, sempre ha estat centrífuga, i com a bon comunicador que és ven alhora tant bandes sonores com guions de cine i de musical, partitures i poemes, i potser algun dia ens sorprendrà amb alguna novel·la. Però, sota l'aixella, encara duu el tible que sempre l'ha acompanyat. *Un somni de color de rosella*. *Tarannà empordanès*. *Ningú és profeta a la seva terra*. *El triomf de la perseverança*. Són els títols de les sardanes premonitòries de Marc Timón.

From L. A. with Love

Des que és allà té molta feina aquí. Vam escoltar-li algunes nades al concert de Sant Esteve del Palau de la Música (on fa poc també ha estrenat la seva cantata per a cor i orquestra *El secret de les coses*), totes compostes als EUA, és clar. Enguany, al Liceu va estrenar-hi la seva òpera breu *Apologia i escarni de l'estúpidesa humana*, i la seva sardana *Perpetuum Desidium* ha guanyat el Premi de la Crítica d'enguany. I encara té temps de dirigir de tant en tant la Giorquestra. Sí, per sort seva, Norwegian Airlines manté vols directes entre Barcelona i Los Angeles.

